

Юда на онзи Свѣтъ

Юда, страшниятъ и зълъ Юда, издъхна. Свиха се вихри низъ села и градове, по пжтища и кръстопжтища, залюлѣха клонетѣ на дърветата, и черната му душа се загърчи и понесе къмъ синьото Божие небе.

Въ небесния дворецъ го посрещна Божиятъ ключаръ.

— Предадохъ Божиятъ Синъ за тридесетъ сребърника, отче! Продадохъ душата си на дявола. Грѣхъ, тежъкъ грѣхъ сторихъ на земята... Нищо свято нѣмамъ въ душата си...

Свети Петъръ го загледа строго:

— Ти знаешъ, какво те очаква предъ сѣда на Всевишния.

— Знамъ, отче! И тежи ми. Мжка разкъса гърдитѣ ми, болка засѣдна на гърлото ми долу на грѣшната земя, щомъ проумѣхъ нечовѣшкото си дѣло. Не бѣ позволено самъ да се сѣда, ала не издържахъ и турихъ на врата си вѣжето... Азъ ли трѣбваше да предамъ Оногова, който раздаваше милость на долната земя, който утешаваше скръбнитѣ, помагаше на беднитѣ, изцѣряваше болнитѣ и възкресяваше мъртвитѣ?... Страшна бѣ моята цѣлувка въ Гетсиманската градина. Позоръ турихъ на своето чело. Ще тежи на цѣлото ми потекло, на цѣлия ми родъ. Отъ поколѣние на поколѣние ще се разнася проклятието надъ юдеитѣ, ще се прѣснатъ скитници по петтѣ полушария, а христовитѣ люде ще ги проклинатъ съ свити отъ омраза уста, щомъ узнаятъ, че сѣ отъ моето колѣно... Азъ знамъ, що извършихъ, знамъ, какво ме чака — вѣченъ огънъ и жарава, на която ще горятъ месата ми въ пѣкъла...

Божиятъ ключаръ изслуша болната изповѣдъ на каящиятъ се, ала нищо не можеше да му помогне. Поведѣ го къмъ черната бездна на ада, за да бѣде повиканъ на страшния Божи сѣдъ, сетне се върна предъ райскитѣ врати и приседна подъ вѣковния джбъ.

— Ученикъ бѣ на Сина Божий, а стана Неговъ издажникъ, черни ще почернѣятъ наследницитѣ му, клетва тежка ще виси надъ еврейския родъ... Такава е сѣдбата на предателитѣ. За тѣхъ има само една награда — пѣкъла и живитѣ вжглени...

Сетне свети Петъръ се замисли за грѣшнитѣ души на земята, преви колѣно, подпрѣ дланъ и се унесе. Уморенъ, умиленъ, добриятъ старецъ не усѣти, какъ се отпустина и заспа.

Не се мина много време и откъмъ пѣкъла се зададе Юда. Той идѣше да пита нѣщо свети Петра, но като го зърна отдалечъ, че е заспалъ, заозърта се на всички страни, застѣпва